

Sygn. akt VII U 2365/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Katarzyna Ponikiewska

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2015 r. w Warszawie

sprawy T. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. P.

od następujących orzeczeń:

1. orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 7 lutego 2013 r.
2. orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS nr (...) z dnia 21 marca 2013 r.
3. decyzja Naczelnego Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 11 czerwca 2013r.
4. decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 czerwca 2013 r.
5. orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS nr (...) z dnia 18 czerwca 2013r.
6. decyzja z dnia 18 lipca 2013 r. znak (...)

orzeka:

1. odrzuca odwołanie od orzeczeń wymienionych w punktach od 1-5,
2. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 18 lipca 2013 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje T. P. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 29 sierpnia 2013 r. do dnia 31 lipca 2017 r.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony T. P., w dniu 22 sierpnia 2013r. złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odwołanie od decyzji z dnia 18 lipca 2013 r. znak: (...). W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony stwierdził, że zaskarża w całości decyzję Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 7 lutego 2013r. oraz Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 21 marca 2013r., decyzję Naczelnego Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 11 czerwca 2013r. oraz pozostającą z nią w związku decyzję organu rentowego z dnia 12 czerwca 2013r. o przekazaniu sprawy do rozpoznania przez Komisję Lekarską ZUS w

trybie nadzoru nad wykonywaniem orzeczeń niezdolności do pracy, a także orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 18 czerwca 2013r.

w konsekwencji z wydaną decyzją odmowną ZUS z dnia 18 lipca 2013r. Ubezpieczony podniósł, że w dniu 3 października 2005 r. uległ wypadkowi przy pracy, w wyniku którego doznał urazu skutkującego wielomiejscowym uszkodzeniem ciała, przy wnikłym uszkodzeniem śledziony, obustronnej odmy opłucnej, obustronnego stłuczenia płuc

z obustronnym krwiakiem opłucnym, wielomiejscowego złamania żeber, złamania lewej łopatki, złamania kostki przyśrodkowej goleni lewej, rozwarstwienia aorty piersiowo brzusznej na poziomie Th 7 do Th9 oraz na poziomie Th11 do końca. Ponadto ubezpieczony zarzucił ww. decyzjom naruszenie prawa materialnego i procesowego (k. 2-12 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

w odpowiedzi na odwołanie z dnia 20 sierpnia 2013 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy wskazał, że celowe jest przekwalifikowanie zawodowe odwołującego ze względu na jego niezdolność do pracy

w dotychczasowym zawodzie. W związku z tym odmówiono mu prawa do renty szkoleniowej z powodu osiągnięcia przychodu z tytułu zatrudnienia (k. 13-14 a. s.)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. P., urodzony w dniu (...), pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, przyznaną na podstawie przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Świadczenie przysługiwało mu do 28 sierpnia 2013 r. (k. 135 a. r.).

W związku ze zbliżającym się upływem wskazanego terminu, w dniu 17 stycznia 2013r. odwołujący złożył ponowny wniosek

o przyznanie na jego rzecz renty z tytułu niezdolności do pracy

(k. 165 a. r.). W toku postępowania ubezpieczony został skierowany na badanie do Lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 7 lutego 2013 r. uznał badanego za częściowo niezdolnego do pracy do dnia 29 lutego 2016 r. (k. 169 a. r.).

W związku z wniesionym sprzeciwem przez ubezpieczonego od powyższego orzeczenia, sprawę przekazano do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 21 marca 2013 r. uznała, że celowe jest przekwalifikowanie odwołującego ze względu na niezdolność do pracy

w dotychczasowym zawodzie (k. 179 a. r.).

Następnie postępowanie zostało przekazane do ponownego rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS w trybie nadzoru Prezesa Zakładu nad wykonywaniem orzecznictwa lekarskiego. Na skutek niniejszego, orzeczeniem wydanym w dniu 18 czerwca 2013 r. Komisja Lekarska ZUS stwierdziła celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie wskazując, że pozostaje ona w związku z wypadkiem przy pracy (k. 187 a. r.).

W oparciu o powyższe została wydana skarżona decyzja z dnia 18 lipca 2013 r. mocą której organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek wynikających z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2004 r., Nr 39, poz.353 ze zm.), a mianowicie osiąga przychód z tytułu działalności o której mowa w art. 104 ust 1-4 (k. 203 a.r.).

Uzasadniając decyzję z dnia 16 września 2013r. mocą której organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy organ rentowy wskazał, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. W oparciu o orzeczenie z dnia 18 czerwca 2013r. stwierdzające celowość przekwalifikowania zawodowego,

ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie brak jest podstaw do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (k. 207a.r.).

W toku postępowania sądowego biegły sądowy z zakresu traumatologii i ortopedii oraz medycyny ratunkowej – lek. med. S. M. w opinii z dnia 28 marca 2014 r. wskazał, że po przeanalizowaniu całości dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy i po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego nie stwierdził, aby z przyczyn czysto ortopedycznych ubezpieczony wyczerpał kryterium ustawowych przesłanek umożliwiających orzeczenie o długotrwałej lub trwałej całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej. Biegły podniósł, że złamanie kości przyśrodkowej podudzia lewego oraz stan po złamaniu łopatki lewej nie powodują upośledzenia sprawności organizmu uzasadniającego orzeczenie całkowitej długotrwałej lub trwałej niezdolności do pracy. Równocześnie biegły podkreślił, że do jednoznacznego określenia stanu zdrowia ubezpieczonego oraz dla właściwej i całościowej oceny stanu zdrowia i ustalenia, czy ubezpieczony jest niezdolny do wykonywania jakiejkolwiek pracy konieczne jest przeprowadzenie opinii powołanych w sprawie pozostałych biegłych (k. 74-86 a. s.).

Biegły sądowy z zakresu chirurgii naczyniowej – dr. med. J. P. w opinii z dnia 28 lipca 2014 r. rozpoznał u odwołującego stan po wielonarządowym uszkodzeniu ciała oraz rozległe rozwarstwienie części zstępującej aorty: tj. części piersiowej i brzusznej z założonym SG do aorty zstępującej. Po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i po zbadaniu ubezpieczonego biegły stwierdził, że T. P. jest obecnie okresowo, całkowicie niezdolny do podjęcia pracy – do lipca 2017 r. Za początek powstania tej niezdolności biegły uznał datę 3 października 2005 r. W opinii biegłego, przekwalifikowanie zawodowe ubezpieczonego nie skutkowałoby odzyskaniem zdolności do pracy (k. 92-93 a. s.).

Biegły sądowy z zakresu pneumonologii - dr. med. R. C. w opinii z dnia 1 sierpnia 2014 r. stwierdził brak podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy zarobkowej ubezpieczonego z przyczyn wyłącznie pneumonologicznych. Rozpoznał u niego obustronną odmę opłucnową, obustronne stłuczenie płuc z obustronnym krwiakiem opłucnowym, leczone drenażem i wielomiejscowe złamania żeber, wycięcie odcinkowe pourazowo zwężonego oskrzela głównego lewego oraz alergiczny nieżyt nosa i spojówek.

Po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i po zbadaniu ubezpieczonego biegły wskazał, że odwołujący co prawda odzyskał pełną zdolność do pracy, jednak ze względu na fakt, że wiodące u ubezpieczonego są problemy naczyniowe i ortopedyczne, dlatego dla rozstrzygnięcia sprawy kluczowa będzie opinia pozostałych powołanych w sprawie biegłych (k. 96-97 a. s.).

Na wniosek organu rentowego, kwestionującego stanowisko biegłego zawarte w opinii z dnia 28 lipca 2014 r. Sąd dopuścił dowód

z opinii kolejnego biegłego sądowego – lekarza specjalisty z zakresu chirurgii naczyniowej (k. 105-107 a. s.).

Biegły w opinii z dnia 28 grudnia 2014 r. również rozpoznał u odwołującego stan po wielonarządowym uszkodzeniu ciała oraz rozległe rozwarstwienie części zstępującej aorty: tj. części piersiowej i brzusznej z założonym SG do aorty zstępującej. Po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i po zbadaniu ubezpieczonego biegły A. W. stwierdził, że w zakresie chirurgii naczyniowej T. P. jest obecnie okresowo, całkowicie niezdolny do podjęcia pracy – do lipca 2017 r. Ponadto biegły ustalił początek niezdolności na dzień 3 października 2005 r., tak jak we wcześniejszych opiniach biegłych (k. 145-146 a. s.).

Niniejsze ustalenia zakwestionował organ rentowy wnosząc w piśmie procesowym z dnia 17 lutego 2015 r. o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu chirurgii naczyniowej. ZUS podniósł, że w opinii nie wyjaśniono kwestii braku możliwości przekwalifikowania zawodowego ubezpieczonego (k. 155-156 a. s.).

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2015 r. Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego A. W. celem udzielenia odpowiedzi na zastrzeżenia organu rentowego zawarte w piśmie procesowym z dnia 17 lutego 2015 r. (k. 157 a. s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 12 marca 2015 r. biegły A. W. stwierdził, że wykonywanie ciężkiej pracy fizycznej przez odwołującego może stanowić dla niego zagrożenie dla życia. Zgodnie z tym, należy do lipca 2017 r. utrzymać mu grupę inwalidzką. Dopiero po tym okresie, jeśli wyniki będą wskazywały na taką możliwość, biegły zaproponował ponowne przeanalizowanie stanu zdrowia ubezpieczonego w kierunku wykonywania pracy lżejszej nie wymagającej dłuższego wysiłku fizycznego.

Do powyższej opinii zastrzeżenia, pismem z dnia 17 kwietnia 2015 r. zgłosił organ rentowy i wniósł o powołanie biegłego specjalisty chirurgii naczyniowej. Uzasadniając swe stanowisko wskazał on, że z uwagi na fakt, iż ubezpieczony jest aktywny zawodowo i pracuje na stanowisku pracy chronionej, przeczy to istnieniu niezdolności ubezpieczonego do jakiegokolwiek pracy. Organ rentowy wskazał, że przeprowadzone opinie biegłych wskazują na istnienie częściowej niezdolności do pracy na ogólnym rynku, nie tylko w odniesieniu do poprzednio wykonywanej pracy (k. 186- 187 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu traumatologii i ortopedii oraz medycyny ratunkowej, biegłego z zakresu chirurgii naczyniowej oraz biegłego pneumonologa celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. W ocenie Sądu Okręgowego, wnioski zawarte we wszystkich sporządzonych opiniach należy podzielić w całości. Opinie zostały bowiem wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonego. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującego. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie T. P. od decyzji organu rentowego z dnia 18 lipca 2013 r. mocą której odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po

przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku. Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową.

Całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79). Nie ma zatem po przeanalizowaniu całokształtu materiału dowodowego podstaw do uznania twierdzeń organu rentowego wskazujących na zasadność przekwalifikowania zawodowego ubezpieczonego.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego T. P. odwołania, wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa, gdyż nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił opinie wydane przez biegłych i uznał je za wyczerpujące, poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w przedmiotowych opiniach nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego, a opinie wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. W ocenie Sądu, biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowiska odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Z tych też względów Sąd oddalił wniosek organu rentowego o powołanie kolejnego biegłego z zakresu chirurgii naczyniowej, uznając że sprawa została już dostatecznie wyjaśniona, a złożony wniosek zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania sądowego.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii naczyniowej wynika, że występujący u T. P. stan po wielonarządowym uszkodzeniu ciała oraz rozległe rozwarstwienie części zstępującej aorty: tj. części piersiowej i brzusznej z założonym SG do aorty zstępującej powoduje konieczność stwierdzenia w odniesieniu do ubezpieczonego, że jest okresowo, całkowicie niezdolny do podjęcia pracy od 29 sierpnia 2013 r. do 31 lipca 2017 r.

Z tych też względów odwołujący nie ma możliwości wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kwalifikacji.

Nie ma również, w opinii Sądu, podstaw do uznania, że wykonywana przez ubezpieczonego praca w warunkach pracy chronionej pozwala na stwierdzenie braku istnienia niezdolności do jakiejkolwiek pracy.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na fakt, że odwołujący jest osobą okresowo całkowicie niezdolną do pracy, to spełnia ustawowe przesłanki, niezbędne do przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, na okres do 31 lipca 2017 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 47714 § 2 k.p.c., orzekł jak w punkcie 2 tenoru wyroku.

Jednocześnie Sąd odrzucił, zgodnie z punktem 1 wyroku, odwołanie od orzeczeń wymienionych w punktach 1-5 odwołania ubezpieczonego.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, od orzeczeń Komisji Lekarskiej ZUS, Lekarza orzecznika ZUS i decyzji Naczelnego Lekarza Orzecznika ZUS nie przysługuje odwołanie do sądu, dlatego odwołanie ubezpieczonego w tej części zostało odrzucone w pkt 1 wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)